

Небесна Сотня

За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кровію політі.
Отам-то милостивіі ми
Ненагодовану і голу
Застукали сердешну волю
Та й цькуємо. Лягло костьми
Людей муштрованих чимало.
А сльоз, а крові? Напоїть
Всіх імператорів би стало
З дітьми і внуками, втопить
В сльозах удов'їх. А дівочих,
Пролитих тайне серед ночі!
А матерних гарячих сльоз!
А батькових старих, кровавих,
Не ріки – море розлилось,
Огненне море! Слава! Слава!

Т. Г. Шевченко



Про те, що нещодавно сталося в нашій країні, я впевнена, знає кожен. Ця політична трагедія великим болем і скорботою озивається в наших душах. Просто неможливо стояти осторонь тих подій, які трапилися на майдані під час акції протесту в Україні в грудні 2013 — лютому 2014 року. Трагедія забрала життя понад сотні мирних жителів, котрі були проти корупції, соціальної нерівності, свавілля правоохоронних органів та сил спецпризначення, а також тих, хто став на підтримку європейського вектора зовнішньої політики України, на що влада відреагувала прийняттям кардинальних заходів по усуненню мітингувальників. У результаті побиття бійцями «Беркута» та терористичних дій снайперів загинула велика кількість людей. Ця страшна сторінка нашої історії навіки залишиться в пам'яті українців.

Відважні сини України

Горошин Максим, 25 років, з села Грушківка Кам'янського району Черкаської області. Максим отримав сильне отруєння газами на Грушевського, внаслідок чого почалася пневмонія. До лікарні ще потрапив у свідомості. Місяць боровся за життя, лежав у лікарні № 17 Києва. Помер у ніч на 20 лютого.



Бондарчук Сергій, 52 роки, зі Старокостянтинова Хмельницької області. Викладав фізику в Старокостянтинівській гімназії. Помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія. З 2009 року – голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Загинув 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській.



Жизневський Михайло, 25 років, громадянин Білорусі, входив до самооборони Майдану. Загинув 22 січня під час подій на Грушевського від наскрізного вогнепального поранення в серце.



Войтович Назар, 17 років, з села Травневе Збарзького району, Тернопільська область. Загинув 20 лютого 2014 року. Хлопець навчався на третьому курсі відділення дизайну, обожнював живопис. Усі роботи Назара мали український дух, на малюнках зображав калину, тризуб чи козаків. «Останній раз, коли його чули, це було близько сьомої вечора, і він дуже поспішав на автобус. Дуже швидко вибіг з гуртожитку. Йому нетерпілось поїхати до Києва, навіть підготував колишню каску.... Ми його ніколи не забудемо», – розповідає однокласниця. Назар поїхав до Києва вночі 19 лютого, а вже наступного дня під час протистоянь на Майдані хлопця вбили з вогнепальної зброї. Він у батьків єдиний.



Дворянець Антоніна, 62 роки. Тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській біля верхнього входу в метро «Хрещатик». У неї знайшли посвідчення ліквідатора чорнобильської катастрофи № 073155. Загинула від забиття кийками спецпризначенцями міліції.



Коцюба Віталій, 31 рік, зі Львова. Народився в селі Вороблячин Яворівського району Львівської області. Загинув 20 лютого 2014 року від вогнепального поранення. Залишив дружину та двох малих дітей.



Кемський Сергій, 33 роки, з Керчі. Він працював в Інституті політичних та економічних ризиків і перспектив, писав для «Української правди». Загинув 20 лютого.

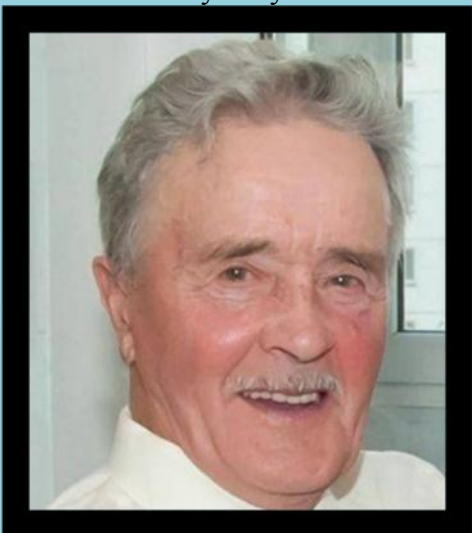
Ось що Сергій написав у своїй статті від 23 грудня 2013 під назвою «Чуєш, Майдане?»: «Майдан скандує «Банду геть!» і дійсно бажає, щоб теперішні керманічі звільнили крісла. Разом із тим, кожен погоджується, що ми тут зібрались не для того, аби обирати нового доброго царя. Вимога громади полягає в перетворенні держави з феодального батога на інструмент самоорганізації суспільства. Нам більше не потрібні пастухи – нам потрібні виконавці волі громади, які ефективно координуватимуть суспільні ресурси для досягнення спільних цілей. Майдан вимагає, щоб люди, наділені повноваженнями, дбали про громадські цінності, а не про сімейні».



Мойсей Василь, 21 рік. Активіст Ківерцівської міської організації ВО «Свобода» Волинської області. Загинув 20 лютого від поранення в грудну клітку. Уранці 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській у нього влучив снайпер. На своїй сторінці в соціальній мережі, незадовго до смерті написав: «Краще вмерти вовком — ніж жити псом».



Наконечний Іван, 83 роки, з Києва, офіцер ВМС СРСР у відставці, найстарший член Небесної Сотні. На Майдані перебував постійно після силового розгону мирного Євромайдану в ніч проти 30 листопада. Казав, що це його офіцерський обов'язок - захищати людей. Отримав важку травми під час зачистки «Беркутом» вулиці Інститутської 18 лютого. Племінниця Галина розповіла про пана Івана: «Він жив Майданом. Ми його вмовляли поберегти себе, але він не зважав. Казав: «Розумієш, люди працюють, зайняті, а в мене є така можливість - бути тут».



Небесна Сотня –

То в серцях вогонь.
Він гаряче палав за Україну.
Віднині тихим співом заспокой
Ти, земле рідная,
Свою дитину.
Пташиним співом,
Шелестом трави.
Блакитним небом,
Золотим колоссям.
Останній раз,
Як мати, пригорни
Чоло високе
В обрмку волосся.
Небесній Сотні
Шана й молитви,
За чисті душі,
Що злетіли в небо.
Їм шлях високий
Боже, освяти.
І в мирі, Господи,
Прийми до себе.

© Наталія Лавленцева
22.02.2014.



Народні депутати ухвалили постанову про присвоєння звання Героя України загиблим під час конфліктів на мирних акціях протесту, а також було розглянуто питання щодо матеріальної допомоги у формі виплат сім'ям загиблих. Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять усіх загиблих. За ініціативи Ірини Геращенко вулицю Інститутську було неофіційно перейменовано на вулицю Героїв "Небесної сотні". Також існує така ідея по створенню музею під відкритим небом. Планується залишити деякі предмети оборони мітингувальників і помістити їх під скло. Зараз на центральні вулиці міст люди приносять живі квіти, фотокартки, національну символіку для вшанування пам'яті загиблих. На жаль, держава на сьогодні не має коштів для встановлення пам'ятників «Небесній сотні», але запевняють, що це питання буде вирішено. Дуже хочеться вірити, що таких подій більше не трапиться й ми будемо жити спокійно та мирно.

Під час прощання із загиблими зі сцени Майдану 21 лютого 2014 року звучала жалобна пісня «Пливе кача...», що стала гімном «Небесної сотні»:

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині.
Мамко ж моя, не лай мені,
Мамко ж моя, не лай мені.

Гей, залаєш ми в злу годину,
Залаєш ми в злу годину.
Сам не знаю, де погину,
Сам не знаю, де погину.

Гей, погину я в чужім краю,
Погину я в чужім краю.
Хто ж ми буде брати яму?
Хто ж ми буде брати яму?

Гей, виберут ми чужі люди,
Виберут ми чужі люди.
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Ци не жаль ти, мамко, буде?

Гей, якби ж мені, синку, не жаль?
Якби ж мені, синку, не жаль?
Ти ж на моїм серцю лежав,
Ти ж на моїм серцю лежав.



І вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся – поборете,
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас сила
І воля святая!

Т. Г. Шевченко